

Xavier Laurent Petit

DE
ZOON
VAN DE
BEREN
TEMMER

Vertaald door Leny van Grootel

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

1

Op een morgen overleed Mica.

Mica was onze auto.

Toen ze de top van een heuvel had bereikt, gaf ze een knetterende knal en stond plotseling stil. Gamans kooi klapte tegen de achterkant van de caravan en mijn vader vloekte. Toen hoorden we alleen nog het getjilp van wegvluchtende vogels en het gesnurk van mammada. Als oma eenmaal slaapt, is ze door niets of niemand nog wakker te krijgen.

Mica was kampioen autopech en het was niet de eerste keer dat ze ons aan de kant van de weg liet staan. Dus opende daddu, mijn vader, de motorkap. Daaronder was het een smeerboel van olie en oud ijzer, een zwarte smurrie lekte de weg op en er ontsnapte rook uit de motor. Hij wierp ons een bezorgde blik toe.

‘Deze keer is het menens,’ zei hij.

Niets zou Mica nog tot leven kunnen wekken.

Mijn moeder zweeg, zoals gewoonlijk, en mijn zus controleerde haar make-up in de achteruitkijkspiegel. Sinds een paar maanden leek er voor Vera niets belangrijker

dan de lengte van haar wimpers en de kleur van haar lippen. Dimetriu, mijn broer, draaide een sigaret en mam-mada opende één oog. Gaman draaide zich grommend om in zijn kleine kooi. De schok had hem in zijn middagslaap gestoord en beren houden er niet van om zo ruw gewekt te worden.

We keken om ons heen. Aan één kant zagen we doorweekte velden, aan de andere kant heuvelland met bos. Aan het eind van de weg, diep in het dal, lag een stad, half verscholen onder de rook die door enorme schoorstenen werd uitgeblazen. Een zompig pad leidde het bos in, precies naast de plek waar Mica de geest had gegeven.

‘Duwen we?’ vroeg Dimetriu.

‘We duwen,’ gromde daddu.

Iedereen hielp mee. Mijn zus met haar make-up en mijn stokoude oma inbegrepen. We duwden eerst de wagen naar de rand van het bos, toen onze caravan en ten slotte Gamans kooi. We konden niets anders doen dan wachten.

Normaal gesproken duurde dat nooit lang, want de mensen hielden niet van ons, de anderen, de *Ursari*, de berentemmers.

Ze verdachten ons altijd van het slechtste. In hun ogen waren we minder dan niks. Ze behandelden ons als zwer-vers, criminelen, kinderdieven en weet ik niet wat nog meer. We hadden ons kamp vaak nog niet eens opgesla-gen of we werden al met moordende blikken aangestaard. Als ze ons met één enkele blik hadden kunnen doden, dan hadden ze dat ongetwijfeld gedaan, maar meestal belden

ze gewoon het dichtstbijzijnde politiebureau. De agenten kwamen, tot de tanden gewapend, en gaven ons het bevel op te krassen naar een andere plek.

‘Scheer je weg! Dit is verboden terrein.’

Daddu trok dan zijn gescheurde jas wat vaster om zich heen en keek ze minachtend aan. Hij wees ze erop dat wij kinderen van de wind waren, wereldburgers en de laatste afstammelingen van de farao’s van Egypte. ‘Al eeuwen geleden,’ zei hij, ‘heeft keizer Sigismund, tevens koning van Bohemen en Hongarije en keurvorst van Brandenburg, ons in hoogst eigen persoon bescherming geboden. Wie aan ons komt, komt ook aan hem.’

De agenten lachten hem uit. Ze kennen keizer Sigismund niet. Ze hebben nog nooit over hem gehoord. Hij is al zo lang dood dat iedereen hem is vergeten. En daarbij, ze hebben een opdracht van de commissaris gekregen en die opdracht is duidelijk: ze moeten ons weg zien te krijgen.

Er was geen enkele reden om te geloven dat het op de dag van Mica’s dood anders zou lopen. Dus wachtten we op de komst van de politie.

Dimetriu ging op weg naar de stad en het begon te regenen. Een hevige herfstbui met natte sneeuw en windvlagen die de laatste bladeren van de bomen rukte. Daarom kwam de politie natuurlijk niet opdagen: de regen zou hun petten doorweken.

De bodem was zo modderig en zompig dat de wielen van Mica beetje voor beetje wegzakten, alsof ze door de

bodem werden opgezogen. Toen kwam ook de caravan vast te zitten en daarna Gamans kooi.

Binnen twee uur waren we geen nomaden meer, maar zaten we vast, gestrand aan de rand van een bos. Geworteld in de modder.